

Кадънски кра̀чол – Кер., ЮИ 1, метафорично, хибридно име. Обраб. земя, приличаща по форма на *кадънски крачол*. ДИ: *Кра̀чола*.

Кадъ тарла̀ – МЧ., ЮЗ 1,2. ДИ на *Кадийските нивя*. Там *кадията* имал нива.

Казак – в местното тълкуване: руски кавалерист от Освободителната война. Всъщност специален род конна войска в руската армия; първи компонент от изафетна топонимна конструкция.

Казак дерè – 1. Въл., С 2, планински горист дол (СРТ); 2. Б., Ю 0,5, малка котловина с ниви и ливади. По Пр.И *Казака*; 3. Гр., З 1,5, стръмен планински дол. Метафорично име. Според информатора това е място, където се събират две рекички като шейна. От тур. *kızak* ‘шейна’ (ГХХ).

Казак йолу̀ – Ст.с., СИ, стар път, по който са дошли казаците по време на Освободителната война. ДИ: *Казашки път*. По-вероятно по *казак алая*, дислоцирани в Сливен.

Казакова лива̀да – Шив., СЗ 2, ливада. ПИ по собственик с прозвище *Казака*.

Казан алча̀ – Глш., ЮЗ 1,7. Метафорично. По-ниско място (*алчак*) спрямо околността, приличащо на дъното на *казан*. Обраб. земя, лозя. От тур. *kazan* ‘голям котел’

Казанджй байр – Зл.в., СЗ 4, гористо средногорско възвишение. Метафорично. Има вид на обърнато дъно на *казан*.

Казанлѐ байр – Шив., СЗ 2,5, възвишение, обрасло с гора.

Казанлѐшко шосè – Сл., Ю, ЮИ, шосе за гр. *Казанлък*.

Казанов полуга̀р – Тв., СИ 8, ниско място на завет в планината. Там имало кошара за зимуване на добитък. Хибридно име от *казан* и *полугар* ‘кошара за добитък’ (ГХХ)

Казашкия òрех – Сб., в източния край на селото сред парк. Тук по време на Освободителната война е била разположена болница. Има гроб на загинали руски войници.

Казашкия път – Ст.с., СИ, старото име: *Казак йолу̀*.

Казла̀ч – в местното тълкуване-червеникава пръст, която не пропуска вода (БЕР II 1974, 141)

Каз ерй – Гр., неуст. От тур. *kaza* ‘гъска’ и *er* ‘място’.

Казла̀ча – 1. Ж.в., СИ 1,5; 2. Гер., И1; 3. Глф., СЗ 1,5; 4. Кер., СИ 2,5, равно; 5. Меч., СЗ 1; 6. Пан., неуст.; 7. Ск., З 1; 8. Чин., СИ 1; 9. Чок., СИ 1, обработваеми земи с червеникава, непрупосклива почва; от *казлач* ‘червеникава пръст, която не пропуска вода’ (БЕР II 1974: 141).

Казй олу̀ – Сб., СИ 0,5, каменист дол, където се играело хоро, и пътят към него. От тур. *kız* ‘момиче, дивойка’ и *йол* ‘път’.

Ка̀зова герèн – Кам., С1,5, пасище, вер. от ЛИ.

Казъл (Къ̀зъл) – в местното тълкуване: ‘червен’, от тур. *kızıl* ‘червен, ален’; първи компонент от изафетна топонимна конструкция.